

ת"פ 17291/09/17 - מדינת ישראל נגד עיסא מונדר

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 17291-09-17 מדינת ישראל נ' מונדר
בפני כבוד השופט עודד מורנו

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

עיסא מונדר

הנאשמים

ב"כ המאשימה: עו"ד יאיר הלר

ב"כ הנאשם: עו"ד רן שטרצר

הנאשם בעצמו

הכרעת דין

מבוא

1. כנגד הנאשם הוגש כתב האישום המייחס לו עבירה של צייד חיות בר מוגנת ללא היתר וללא רישיון צייד - עבירה לפי סעיף 2 ו- 14 (ב) לחוק הגנת חיות הבר, התשט"ו- 1955 (להלן: "החוק") ובניגוד לסעיף 29 לחוק העונשין, התשל"ז- 1977 (להלן: "חוק העונשין").
2. על פי האמור בכתב האישום, ביום 29.8.14 בשעה 22:00 לערך, בשטח נחל שילה, עסק הנאשם בצייד צבאים וזאת באמצעות כך שנסע בג'יפ ללא לוחית זיהוי וזרקור עמו סרק את השטח במשך שעות. באותן הנסיבות, נשמעה ירייה מהרכב ובסמוך למקום תפיסתו של הנאשם והרכב, נמצא בתוך שיח רובה הציד ותיק עם זרקור. בקדמת הרכב נתפסו שערות שחלקן זוהו כשערות של צבי ארצישראלי, בדופן הקדמית וברצפת הג'יפ נמצאו כתמי דם וגללים שזוהו כתואמים לצבי ארצישראלי.
3. ביום 26.3.18 הגיש ב"כ הנאשם את תשובתו לכתב האישום לפיה הוא כופר במיוחס לו ועל כן

נוהלו ההוכחות בתיק. ביום 28.10.18 החלו להישמע הראיות בתיק, במועד זה העידו ארוכות חמישה עדים. המשך ההוכחות נקבע ליום 17.12.18, במועד זה העידו מטעם המאשימה שני עדים נוספים וכן הוגשו בהסכמה מסמכים כפי שיפורטו בהמשך, מטעם ההגנה העיד הנאשם בעצמו.

ראיות המאשימה

4. מטעם המאשימה, ביום 28.10.18 העידו **אורי שפירא** פקח מרחב שרון בפיקוח ציד (להלן: "שפירא"), **תום עמית**, מנהל גן לאומי אפק במועד הרלוונטי לכתב האישום (להלן: "עמית"), **עמי לזר**, מנהל מרחב ברשות הטבע והגנים (להלן: "לזר"), **אוהד אלט**, פקח רשום הטבע והגנים (להלן: "אלט"), **מירה הולדר**, מתכנתת אשר במסגרת עבודתה זו משמשת גם כפקחית ברשות הטבע והגנים (להלן: "מירה"), ביום 17.12.18 העידו **צחי שבח**, פקח רשות הטבע והגנים ו**אלברט שמעיה**, רכז חקירות ומוציגים (להלן: "שבח ו- שמעיה" בהתאמה).

כמו כן, הוגשו בהסכמה המסמכים הבאים: מפה שנערכה ע"י שפירא - ת/1; הודעה מיום 30.8.14 - ת/2; הודעה מיום 27.2.16 - ת/3; דו"ח עיכוב מיום 30.8.14 - ת/4; קבלה בדבר תפיסת תפוס - ת/5; 3 זכ"ד הנוגעים למוציגים שנתפסו - ת/6 א-ג'; תמונות שצולמו ע"י לזר - ת/7-9; מזכר מיום 30.8.14 - ת/10; מזכר מיום 3.9.14 - ת/11; תמונות מקום מציאת הנשק, הנשק והזרקור - ת/12 - ת/14; זכ"ד - ת/15; תמונות שצולמו ע"י מירה - ת/16-18; זכ"ד מיום 30.8.14 - ת/19; זכ"ד מיום 2.9.14 - ת/20; דוח פעולה מאת שבח מיום 30.8.14 - ת/21; מזכרים מאת שמעיה מיום 1.9.14 ומיום 11.9.14 - ת/22 א-ד; דוח פעולה של רועי שטראוס מיום 30.8.14 (להלן: "שטראוס") - ת/23; דוח פעולה מאת ד"ר יריב מליחי מיום 30.8.14 (להלן: "ד"ר מליחי") - ת/24; דוח זכ"ד מאת יוסי רינסקי מיום 1.9.14 (להלן: "רינסקי") - ת/25; דוח מאת פעולה מאת צפריר תפארת בצירוף תמונה - ת/26; מזכר מוצגים מאת אורי קייזר מיום 1.9.14 ומזכר מיום 30.9.14 - ת/27 א-ב; חוות דעת של ד"ר סיימון נמצוב - (להלן: "ד"ר נמצוב") - ת/28; תע"צ של גילה בורשטיין - ת/29; חוות דעת של ד"ר גילה ברגל - ת/30; חוות דעת של ד"ר נועם לידר - ת/31.

5. העד הראשון מטעם המאשימה, מר שפירא, העיד בחקירה ראשית וסיפר על תנאי השטח באזור בו התקיימה העבירה לפי אמור בכתב האישום **"זה אזור שמרכז בתוכו ריכוז גדול של חיות בר, חלקן בסכנת הכחדה"** (עמ' 3 שורות 16-17 לפרוטוקול) וסיפר כי ביום 29.8.14, יום שישי, בשעה 21:00 לערך, יצא לפיקוח ציד שגרתי, תוך שהוא מצויד במשקפת ואמצעי לראיית לילה, וכאשר הגיע עם פקח נוסף לתצפית גבוהה הצופה צפונה ובה ניתן לראות את מרבית שטח הנחל. זמן קצר לאחר מכן, זיהה מתוך החשיכה, סריקה עם זרקור והתעורר בליבו החשד שמא מדובר בציד, שכן מדובר בשטח שלא נהוג לטייל בו בשעות החשיכה, **"אחרי כמה זמן אני רואה עוד אור, עוד זרקור, אני מסיק שמדובר ברכב והולך רגל ששניהם עוסקים בסריקה עם זרקור במטרה לצוד"** (עמ' 4 שורות 6-7 לפרוטוקול) בשיטה הזאת, ממשיך העד ניתן לירות בחיות שאותרו. בעקבות החשד

שהתעורר החליט להזעיק פקחים נוספים למקום ולדבריו, להשיג שליטה על השטח (עמ' 4 שורות 8-9 לפרוטוקול), לאחר פרק זמן הנע בין 30 ל- 40 דקות קיבל דיווח כי זוהו רכב ונורתה ירייה מתוכו והחשוד ברכב נתפס. זאת ועוד, בהמשך עדותו הצביע על מיקום התצפית בינו לבין האירוע במפה שערך ת/1 והעריך את המרחק בכ- 1-2 ק"מ.

6. בחקירה נגדית (עמ' 5-7 לפרוטוקול) מסר מר שפירא, בתשובה לשאלת הסנגור, כי המקום

חשך ולא ניתן היה לראות את הרכב ממקום התצפית אלא אור חזק, עוד הוסיף כי לא סביר שרכבים מטיילים בשטח כאשר הרכב חשך וכי הכווין את הכוחות בשטח לפי ציר הנסיעה של הרכב שנתפס, כאשר נלקחות נקודות בשטח ומובאות לרשות.

7. מר עמית, העיד בחקירה ראשית (עמ' 7 לפרוטוקול) וסיפר כי הגיע לאירוע בעקבות קריאתו

של מר שפירא, שם פגש את ד"ר מליחי והם נסעו ביחד לתצפית, שם זיהו במהירות את סריקות הזרקור ואמר **"מהכיוון שלנו זה היה רכב אחד שהתנהל בשטח"** (עמ' 7 שורה 31 לפרוטוקול), אז, קיבל דיווח על ירי ותפיסת החשוד במקום, מר עמית מספר כי מרגע קבלת הדיווח נשארו השניים בתצפית על מנת לוודא שאין תנועה בשטח וכאמור לא הייתה כזאת (עמ' 8 שורה 1 לפרוטוקול).

8. בתשובה לשאלות הסנגור בחקירה נגדית השיב כי ראה זרקור אחד בשטח; לא ראה כלי רכב

נוספים ולא יכול להיות שהיו עוד זרקורים.

9. מר לזר, מנהל מרחב ברשות הטבע בזמן האירוע, העיד כי לאחר שהגיע לשטח בעקבות דיווח

שקיבל ויצא לשטח יחד עם אלט ומירה, ובעודם עולם דרך הוואדי לכיוון מזרח, שמע קול ירייה, על כן הסתובבו השלושה וחזרו על עקבותיהם כאשר זיהו סריקה של זרקור מהאזור בו נשמעה הירייה, עוד הוא מוסיף כי "בשלב מסוים הוא זיהה אותנו". כאשר נסע להביא שוטרים למקום הגיעה הודעה במכשיר הקשר כי הרכב נמצא, **"כשהגענו למקום ראינו רכב ג'פס ישן בלי לוחית זיהוי מאוד מוזנח. ברכב היו כתמים שנראים כמו כתמים של דם"** (עמ' 9 שורות 12-13 לפרוטוקול) תוך התייחסות לתמונות בת/7-9.

10. בחקירתו הנגדית, בתשובה לשאלת הסנגור, עמד על כך שהרכב שראה לאחר מכן הוא הרכב

שאכן הסתובב בשטח והוסיף כי הרכב נעצר באותה גבעה או לכל הפחות באותו הרכס בו זיהה אותו לראשונה (עמ' 10 שורות 18-20 לפרוטוקול) וכמו כן, ציין **"אני שמעתי את הירייה מהרכב, אלומת האור הגיעה מאותו רכב וממש באותו אזור הרכב נעצר"** (עמ' 10 שורות 26-27).

11. מר אלט, פקח רשות הטבע, העיד בחקירה ראשית, הוא חיזק את עדויותיהם של מר שפירא

לעניין תנאי השטח הקשים במקום, והוסיף על עדותו של מר לזר כך שסיפר, שלאחר שזיהו השלושה את הזרקור לפתע הזרקור האיר על רכבו ולאחר מכן נשמעה הירייה, באלה הנסיבות, נסע מר אוהד אלט

לכיוון המקום ממנו נשמעה הירייה וכשהתקרב הבחין בזרקור, לאחר שזיהה אורות אחר של רכב המשיך על הציר לכיוונו ורק לאחר מאות מטרים לדבריו הגיע לרכב "היה ג'יפ סיור צבאי ישן, ללא מס' זיהוי ברכב ישב החשוד, הזדהיתי בפניו כפקח..". (עמ' 11 שורות 23-24 לפרוטוקול). מששאל למעשיו במקום "הוא השיב שהוא בא להירגע, להינות מהנוף, לעשות יוגה בראש - כך אמר". (עמ' 11 שורות 24-25 לפרוטוקול), במקום בוצעה בדיקה של הרכב שבה נמצאו ממצאים המזוהים עם צבי ארצישראלי. לאחר שהנאשם ורכבו עוכבו לחקירה, המשיכו הפקחים בסריקות וזמן קצר לאחר מכן נמצאו בתוך שיח סמוך רובה ותרמיל (כפי שניתן לראות בת/12-14) עודד מוסיף העד "הרחתי את הקנה, היה ריח של אבק שריפה, של רובה שנורה בו עתה" (עמ' 12 שורה 3 לפרוטוקול). לטענתו המרחק בין הרכב למציאת הממצאים היא "כמה מאות מטרים, 200-300" (עמ' 12 שורה 23 לפרוטוקול).

12. בחקירתו הנגדית, חקר הסנגור את העד בשאלות רבות בנוגע לזיהוי השטח ממנו נחזה הזרקור ולעניין זה השיב העד כי טעה לחשוב שהזרקור מגיע מכיוון אחד כאשר למעשה רק האיר עליו וכי הוא אינו סבור שהנאשם הבחין בו עת נשמעה הירייה עודד מוסיף כי סריקת הזרקור מעלה חשד כי מתבצע ציד. הוא מציין כי ברכב היו סימנים מחשידים כמו דם, פרווה וגללים (כפי שניתן לראות בת/15).

13. המאשימה ביקשה להעיד גם את מירה, אשר חלקה באירוע היה בכך שחברה למר אלט בשטח, היא חיזקה את דבריהם של אלט ועמית ועדותה נתמכת בתמונות שצילמה מיום האירוע (ת/16 - ת/18).

עוד העידו מטעם המאשימה מר שבח (והוגש דו"ח פעולה שערך - ת/21) וכן השוטר שמעיה (הוגשו מזכרים שערך ת/22 א-ד) המשמש כרכז חקירות ומוצגים. בנוסף, הוגשו מטעם המאשימה כאמור דוח פעולה בצירוף תמונות של הפקח רועי שטראוס מיום 30.8.14 (ת/22); דוח פעולה מאת ד"ר מליחי מיום 30.8.14 (ת/24); דוח זכ"ד מאת יוסי רינסקי מיום 1.9.14 (ת/25); דוח מאת פעולה מאת צפריר תפארת בצירוף תמונה, לעניין אחסנת הנשק ומציאת בדל הסיגריה בשטח (ת/26) מזכר מוצגים מאת אורי קייזר מיום 1.9.14 ומזכר מיום 30.9.14 (ת/27 א-ב); חוות דעת של ד"ר נמצוב שקבע כי שתי השערות שנמצאו על הכפפה ועל הסלוטייפ שייכות לצבי ארץ ישראלי (ת/28); תע"צ של גילה בורשטיין (ת/29); חוות דעת של ד"ר גילה ברגל (ת/30); חוות דעת של ד"ר נועם לידר (ת/31).

ראיות ההגנה

14. הנאשם העיד להגנתו וכן הוגשו מטעמו חוות דעת של גב' ברליין מיום 1.5.17 - נ/1 ומיום 4.7.17 - נ/2. הנאשם העיד בחקירה ראשית ומיקד את טענותיו כי הוא מגיע לשטח באופן קבוע לטייל וכי הרכב שנתפס נקנה מספר ימים עד שבוע לפני האירוע ונמכר לאחר שבוע עד שבועיים, לשאלת בית המשפט בדבר הימצאות רישוי ומסמכים השיב הנאשם כי התלהב ולכן קנה את הרכב (עמ' 25 שורה 25 לפרוטוקול). עוד ציין כי הרגיש ש"יורדים עליו" בחקירתו ועל כן בחר שלא לשתף פעולה (ת/2) ועוד טען כי סרב לחתום על ההודעות כי מתקשה לקרוא בעברית, זאת בניגוד להצהרתו בהודעתו (ת/2 שורות

(1-2) כי הוא אינו זקוק למתורגמן.

15. בחקירה נגדית השיב הנאשם לשאלות ב"כ המאשימה כי קנה את הרכב מבחור בשם עבד אך אין ברשותו ניירות או מסמכים וזו הסיבה שמכר את הרכב; כי הוא נוסע מדי שבוע לשטח לעיתים לבדו ולעיתים מלווה בחבריו, והשיב "אני זוכר שהייתי לבד אותו שבוע"; עוד השיב כי הדברים שנמצאו בשטח לא שייכים לו; כי לא היה לו אמצעי תאורה "יש לי טלפון, סיגריות וזה מספיק לי כדי להאיר" (עמ' 27 שורה 22 לפרוטוקול); מעולם לא נתקל בחיות או אנשים בשטח; לא שמע ירייה.

דין והכרעה

16. מדובר בתיק המסתמך בעיקרו על ראיות נסיבתיות, כך שיש לבחון את מסכת הראיות בכללותה והמשקל המצטבר של כלל הראיות יחדיו. לפי מבחני הפסיקה, יש לעמוד על שלושת השלבים בהרשעה על בסיס ראיות נסיבתיות, כך נקבע בע"פ 149/15 מורה נ' מדינת ישראל:

"בשורה ארוכה של פסקי דין שיצאו מלפני בית משפט זה עמד בית המשפט על האבחנה בין ראיות ישירות לראיות נסיבתיות, ונדון תהליך בחינתן של ראיות נסיבתיות. נקבע כי ראיות נסיבתיות יכולות לשמש תשתית להרשעה פלילית, אך הודגשה הזהירות שעל בית המשפט לנקוט בבואו לבסס הרשעה על ראיות נסיבתיות, ונקבע אופן עריכת בחינתן של ראיות כאלה (ע"פ 1888/02 מדינת ישראל נ' מקדאד, פ"ד נו(5) 221, 227 (2002), להלן: ענין מקדאד; ע"פ 2132/04 קייס נ' מדינת ישראל, פסקה 6 לפסק דינה של השופטת א' פרוקצ'יה (28.5.2007); ע"פ 6244/12 סבאענה נ' מדינת ישראל, פסקה 20 (11.11.2015), להלן: ענין סבאענה; ע"פ 9020/14 מזרחי נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (9.7.2015); ע"פ 2279/15 בורחוב נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (31.1.2016), להלן: ענין בורחוב).

הדרך המקובלת להסקת מסקנות מתוך בחינה של ראיות נסיבתיות היא לפי "המבחן התלת שלבי": בשלב הראשון, נבחנת כל ראיה נסיבתית בפני עצמה, כדי לקבוע אם ניתן להשתית עליה ממצא עובדתי; בשלב השני, נבחן האם יש במסכת הראיות בכללותה כדי להוביל למסקנה לכאורית לפיה הנאשם אחראי למעשים המיוחסים לו; ואילו בשלב השלישי, עובר הנטל אל כתפי הנאשם, אשר עליו להציע הסבר חלופי לראיות הנסיבתיות, שיש בו כדי להטיל ספק סביר בהנחה המפלילה נגדו העולה מהראיות. הנטל המוטל על הנאשם הוא נטל "טקטי" בלבד, ועל בית המשפט לבחון הסברים חלופיים לתזה המפלילה נגד הנאשם, אך אם האחרון לא הציע הסבר שכזה בעצמו (ענין סבאענה, פסקה 22; ענין מקדאד, בעמ' 229-228; ענין בורחוב, שם; וכן ע"פ 5076/14 קלנר נ' מדינת ישראל (29.12.2015), בפסקה 14 לפסק דינו של השופט ע' פוגלמן בע"פ 5496/14 -

רבין, והאסמכתאות הרבות שם).

17. בכל הנוגע לשלב הראשון, על בית המשפט לבחון כל ראיה בפני עצמה ועל כן, תחילה, אין חולק כי הנאשם שהה ונתפס במקום האירוע וכאשר לפי עדויות הפקחים הרבות שהונחו בפני בית המשפט, לא נמצא אדם או רכב אחר במקום זאת ועוד, אף הנאשם בעצמו השיב בהודעתו (ת/2) לשאלת גובה ההודעה, מר שפירא, כי לא הבחין באנשים נוספים במקום, וכאשר למעשה הנאשם לא שולל את הימצאותו במקום. זאת ועוד, לפי עדותו של מר עמית, לאחר שהנאשם נתפס בשטח, לא זוהתה כל תנועה בשטח.

18. במקום הימצאות הנאשם נמצא גם רכבו אשר עליו נמצאו סימני דם החשודים ככתמי דם של צבי ארץ ישראלי, כפפות ועליהן שערות של צבי ארץ ישראלי וגללים החשודים כשייכים לצבי ארץ ישראלי. לשיטתו, הממצאים שנמצאו ברכבו לא שייכים לו ולא ניתן לשייכם אליו שכן רכש את הרכב מאדם אחר זמן קצר לפני האירוע. לעניין זה, נשאלת השאלה האם ראוי כי אדם אשר רכש רכב יבדוק את המצוי בו, גם אם הנאשם אכן קנה את רכבו כשבוע לפני יום האירוע, היה עליו להבחין אם מצויים ברכב דברים אשר לא שייכים לו, וגם אם לא שם לב לכך, הרי שעל הנאשם היה להפנות את הגורמים הרלוונטיים לגורמים אשר בידם לאתר את הבעלים הקודמים ובכך לאשש את טענת הנאשם כי לא מדובר בחפציו.

לא מצאתי ממש בטענת הסנגור לפיה לא ניתן לקבוע ממתי כתמי הדם וזאת בהתייחס למועד ביצוע העבירה, שכן המדובר הוא בראייה נסיבתית שאינה ניצבת לבדה אלא מצטברת לראיות נוספות בתיק.

לא זו אף זו, הגם שהנאשם רכש את הרכב- הגי'פ זמן קצר ביותר טרם האירוע נשוא כתב האישום, כשבוע, הוא לא ידע למסור כל פרט מזהה של מוכר הרכב- נתון ראייתי הרובץ לפתחו אותו לא ניתן לקבל כהסבר סביר עת נמצאו ברכב ממצאים מפלילים לחובתו והנאשם עצמו מאשר כי לא הבחין בקרבת המקום אנשים נוספים.

19. בכל הנוגע לממצאים שנמצאו ברכבו של הנאשם, בתא המטען נמצאו כפפות ואשר לפי חוות דעת מומחה באותו עניין (ת/28) ומבדיקה שנלקחה משערות שנמצאו על הכפפות, התגלו כשערות של צבי ארץ ישראלי, ואף שערות שנמצאו צמודות לגללים כעולה מחוות הדעת (ת/30) מלמדות על זהות לצבי ארץ ישראלי. בעניין כתמי הדם שנמצאו על קדמת הרכב לא התקבלו ממצאים לחובתו.

20. האירוע האמור למעשה החל כאשר הבחין מר שפירא בסריקה באמצעות זרקור, ואשר השיב בחקירתו הנגדית כי ראה זרקור אחד בלבד וכלי רכב יחיד, לא זאת ועוד העיד לעניין זה גם מר עמית, לטענתו הוא זיהה סריקות "עולות ויורדות" באמצעות זרקור. הפקחים אלט, מירה ולזר שהיו בשטח אותו זמן, העידו כי זיהו אורות ונסענו בעקבותיהם עד אשר הגיעו לנאשם ששהה באזור בו נחזו האורות מן הזרקור.

עוד עולה מעדויות הפקחים, למשל מ- ת/25 זכ"ד של רינסקי מיום 01.09.14 -

"זיהיתי רכב נוסע בשטח הידוע כ'הדום השומרון /נחל שילה' ומבצע סריקת פרוז'קטור המוכרת לי מניסיוני כפקח כסריקה לאיתור בע"ח בצייד. מאותו רגע שמרתי על קשר עין כמעט רציף עם הרכב הסורק".

21. במרחק כמה מאות מטרים, לפי עדות הפקח אלט, בשיח סמוך נמצא תרמיל גב ובתוכו מצבר רכב ורובה ציד דו קני, לפי עדותו, הזרקור היה מחובר למצבר הרכב ובכך שימש לסריקה של השטח, על פי הפקחים זו שיטה ידועה המשמשת לציד.

22. עוד באותו שיח בו נמצא התיק נמצא רובה ציד דו קני שעל פי החשד נורתה ממנו ירייה, עוד טען הפקח אוהד אלט כי בוצעה בו יריה זמן קצר לפני שנתפס וזאת לאחר שהריח את ריח אבק השריפה שעל קנה הנשק.

ב"כ הנאשם טען לעניין זה שאין הסכמה כי מדובר בנשק, לא הוצגה חוות דעת לכלי הנשק שנתפס, לא נבדק ד.נ.א. או ט.א. ב"כ הנאשם ביקש להגיש חוות דעת של מומחה מיום 4.7.17 ומיום 1.5.17 לפיה נתפס פרופיל ד.נ.א. אך לא מדובר בזה של הנאשם. זה המקום לציין כי אין בהעדר קיומה של טביעת אצבע או מציאת פרופיל גנטי הזהה לזה של הנאשם בכדי להחליש את ראיות המאשימה באופן משמעותי וזאת לנוכח צבר הראיות הקיימות בתיק ובהתאם לפסיקה הנוהגת. הוא הדין לגבי הטענות בדבר העדרה של חוות דעת מומחה שמדובר בנשק. בעניינינו, אין המדובר באישום לפי חוק העונשין ובהגדרת הנשק לפי סעיף 144 (ג) לצורך הרשעה בחלופות השונות של סעיף 144 כגון החזקה ונשיאה (ראו: ע"פ 371/08 מדינת ישראל נ' ביטאו (פורסם במאגרים, 27.1.08)). בהתאם לת/18, עדות הפקח אלט, העובדה שנשמעה יריה, ב"כ הנאשם שלא ביקש להגיש כל חוות דעת מומחה מטעמו, הרי שיש לקבל כעובדה שמדובר בנשק לצורך צייד ובכך שזו ראיה נסיבתית נוספת בתצריף הראיות הקיים בתיק.

23. לעניין הירייה, אין מחלוקת כי הנאשם שהה במקום האירוע, וכמתואר בפסקה 17, אף שהה לבדו באזור האירוע, בנוסף, העידו פקחים מטעם רשות הטבע ואף הוגשו בהסכמה דוחות זכ"ד ודוחות פעולה של פקחים נוספים, כל הפקחים ששהו באזור במקום בו נתפס הנאשם העידו כי שמעו את קול הירי ולעומת זאת, הנאשם ששהה גם הוא באותו מקום, העיד בחקירתו הנגדית כי לא שמע את קול הירי (עמ' 28 שורות 9-10 לפרוטוקול) דבר שלא מתיישב עם עדויות הפקחים לעניין שמיעת קול הירי ועצם הגעתם למקום ממנו נשמעה הירייה, זאת ניתן להסיק מכך שרק לאחר שמיעת קול הירי הצליחו להגיע הפקחים אל האזור בו שהה הנאשם ואף בסמוך נמצא רובה ציד מוסתר שלפי החשד ועדותו של אוהד אלט, כאמור בפסקה 11, בוצעה ממנו הירייה שנשמעה.

24. שנית, על ביהמ"ש לבחון האם מסכת הראיות מובילה למסקנה הלכאורית לפיה הנאשם אחראי למעשים המיוחסים לו, לעניין זהנקבע בע"פ 2132/04 סלים קייס נ' מדינת ישראל (פורסם במאגרים, 28.05.2007)

"... כוחן של ראיות נסיבתיות אינו נופל ממשקלן של ראיות ישירות, ואלו כאלו עשויות לבסס כדבעי הרשעה בפלילים. אלא שלהבדיל מראיות רגילות, כוחן של

הראיות הנסיבתיות בא להן לא רק על-ידי מבחן 'איכותי' בו השופט בודק את הראיה לגופה, אלא גם לאור כמותן, צירופן זו לזו ובחינתן כמקשה אחת (ע"פ 543/79 אבישי נגר נ' מדינת ישראל, פ"ד לה (1) 113, 140; ע"פ 4656/03 אנטולי מירופולסקי נ' מדינת ישראל, טרם פורסם; ע"פ 5928/99 לרי גלדסון נ' מדינת ישראל, טרם פורסם). הסקת מסקנות על יסודה של מערכת ראיות נסיבתיות מושתתת על ההיגיון הבריא, ניסיון החיים והשכל הישר, וכאשר הרכבתן של הראיות הנסיבתיות מובילה ליצירת פאזל שלם, ממנו מצטיירת מסקנה מפלילה, עובר הנטל לכתפי הנאשם, להציע תרחיש חלופי לאותן ראיות ולעורר ספק סביר באשמתו."

זהו המקום לציין כי העבירה המיוחסת לנאשם הנה צייד חיית בר בלתי מוגנת לפי סעיף 2 לחוק:

"לא יצוד אדם ציד או חיית בר מוגנת, אלא ברשיון ציד או בהיתר על פי סעיף 3."

מיום 2.8.1990

תיקון מס' 2

ס"ח תש"ן מס' 1326 מיום 2.8.1990 עמ' 180 (ה"ח 1943)

החלפת סעיף 2

הנוסח הקודם:

2. לא יצוד אדם חיית-בר מוגנת.

המדובר הוא בעבירה התנהגותית הדורשת יסוד נפשי של מודעות להתנהגות והנסיבות. (ראו: ע"פ 9511/01 קובקוב נ' מדינת ישראל (להלן: "עניין קובקוב"). קרי, אין צורך להוכיח תוצאה אלא שהנאשם קיים את הרכיב ההתנהגותי בעניין "לא יצוד" וזאת לצד המודעות הנדרשת לכך ולנסיבות.

יפים לכך דברי בית המשפט בעניין קובקוב בכל הנוגע לקביעה כי יסוד ההתנהגות בעבירה כגון דא התקיים, גם כאשר הנסיבות נמצאו באותו עניין על גבול ההכנה:

" מעשיהם של המשיבים, המצאותם בשעת לילה מאוחרת, בתוך שמורת הטבע נחל מיצר, כשהם מצויידים בכל הנדרש לשם מימוש כוונתם הפסולה, אף בהנחה שעדין לא סרקו את השטח, וללא קשר לשאלה האם הגיעו ליעד המדויק שבו התכוונו לבצע את הצידה, חרגה לטעמי מגדר ההכנה ועברה להתנהגות גלויה לעין אשר חשפה את כוונתם לבצע באמצעים המתאימים את מעשה העבירה. התנהגות זו הגלויה לעין היא גם שהביאה ללכידתם. היסוד העובדתי של עבירת הצידה הינו רחב דיו כדי להכיל פעולות גלויות המצביעות בבירור ובאופן קונקרטי על מטרתן הפסולה לפגוע בחיות בר, כאשר הן קרובות מספיק להגשמת המטרה הפסולה, ובשילוב עם קיומו של היסוד הנפשי הנדרש, מתקיימת העבירה המוגמרת.

בענייננו, הנסיבות מלמדות על כך שהמשיבים עשו פעולות ממשיות לקידום כוונתם, הם

נתפסו בשעת לילה מאוחרת כשהם מצוידים בכל האמצעים הדרושים להגשמתה, ומעצרים קטע רצף פעולות שלולא נקטע היה מביא במידה רבה של וודאות להשלמת העבירה. המשיבים כבר נמצאו בתוך שמורת הטבע, וגם אם לא הגיעו לנקודה המדויקת בה התכוונו לממש את כוונתם, לא היו רחוקים מהגשמתה. בנסיבות אלו, לו דעתי היתה נשמעת היה מקום להרשיע את המשיבים בביצוע העבירות שיוחסו להם".

בעניינו, הרי שצבר הראיות הקיים מוביל למסקנה הלכאורית כי הנאשם אחראי למיוחס לו וצד צבי ארץ ישראלי.

25. בשלב השלישי, על הנאשם להציע הסבר להימצאות הראיות הנסיבתיות שפורטו לעיל, הנאשם לא סיפק הסבר כזה, ואף בית המשפט לא מצא הסברים חלופיים. לטענת הנאשם, כפי שפורט לעיל, הרכב שנתפס ביום האירוע נרכש כשבוע לערך טרם יום האירוע ונמכר על ידו זמן מה לאחר מכן, ועם זאת, לא הציג כל מסמך, ראייה או תימוכין לעניין קניית הרכב או מכירתו ולא סיפק הסבר סביר לכך שהרכב נמצא ללא לוחית רישוי וחשוב בכך מי האדם שמכר לו את הרכב ופרטי ההתקשרות עימו. זאת ועוד, הנאשם הסביר כי הגיע למקום על מנת להירגע ושעושה זאת רבות, אך לא הגיע כל עד מטעמו על מנת לחזק טענה זו.

26. עוד טען הנאשם כי המקום היה מואר וזאת בניגוד לעדויות הפקחים, המכירים את המקום היטב, חלקם מזה שנים רבות, ואשר העידו כי המקום חשוך; אין חולק כי מדובר בשטח ללא תאורה; כי מדובר ביום שישי בשעת לילה מאוחרת ואשר לא סביר כי אדם יטייל במקום בחשיכה וכאשר אורות רכבו כבויים בשעת לילה, במקום ללא תאורה.

27. בית המשפט עמד זה מכבר על הרשעה על בסיס ראיות נסיבתיות בע"פ 8808/14 אלי פחימה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 10.01.2017):

"לעניין הרשעה בדין הפלילי כוחן של הראיות הנסיבתיות אינו נופל מכוחן של הראיות הישירות, וניתן לבסס הרשעה מעין זו על מארג ראייתי נסיבתי בלבד, וזאת כאשר המסקנה המרשיעה העולה ממנו "גוברת באופן ברור והחלטי על כל תזה חלופית כך שלא נותרת מסקנה סבירה אחרת". הרשעה המבוססת על ראיות נסיבתיות עשויה להתגבש מצירופן של מספר ראיות נסיבתיות, אשר גם אם כל אחת מהן בנפרד אינה מספיקה לצורך הרשעה, משקלן המצטבר מהווה תשתית ראייתית מספקת לשם כך"

28. לאור כל האמור לעיל, לאחר שעיינתי במוצגים שהוגשו, שמעתי את עדויות הצדדים ובחנתי את טענות התביעה והגנה, אני קובע כי מכלול הראיות הנסיבתיות שפורטו לעיל מובילות לכלל מסקנה שגרסת הנאשם לפיה שהה במקום ולא ביצע את המיוחס לו, לא מהימנה לא אמינה ואינה יכולה להתקבל כהסבר סביר, הראיות הנסיבתיות שנאספו סביבו מובילות לכלל מסקנה כי הנאשם ביצע את המיוחס לו בכתב האישום וצד לא היתר צבי ארץ ישראלי.

בכל הנוגע להפניית המאשימה לסעיף 29 לחוק העונשין הרי שאין בכתב האישום כל הפניה לתת הסעיף הרלוונטי ובכל ומקרה עובדות כתב האישום אינן מיחסות ביצוע בצוותא חדא ועל כן הסעיף אינו ממין העניין בנסיבותיו של תיק זה.

29. לאור כל האמור לעיל, אני מרשיע את הנאשם בעבירה של צייד חיית בר מוגנת ללא היתר וללא רישיון צייד בניגוד לסעיפים 2 ו-14(ב) לחוק הגנת חיית הבר, התשט"ו-1955.

ניתנה היום, ט"ז שבט תשע"ט, 22 ינואר 2019, במעמד הצדדים